

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 46/2021-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Miroslava Duriša a Ladislava Duditsša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Katarínou Kušnírovou, Škultétyho 16, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 921/2013 a jeho rozsudkom z 28. novembra 2017 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 153/2018 a jeho uznesením z 29. januára 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] odmieta.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, sťažnostná argumentácia a návrh rozhodnutia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. júla 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED],

1951), z ktorého žalobkyňa odvodzuje svoj nárok, z ktorého vychádzal súdny znalec Ing. Košík a aj samotný okresný súd pri stanovení priebehu hranice a dôvodnosti uplatneného nároku. Upriamujú pozornosť na neférový postup súdu voči nim, pretože nemali vedomosť o prítomnosti súdneho znalca Ing. Košíka na pojednávaní 24. marca 2010 a možnosť pripraviť si preňho otázky. Ako účelové považujú tvrdenie súdu o možnosti dozvedieť sa o jeho účasti nahliadnutím do súdneho spisu. V tomto postupe súdu vidia porušenie princípu procesnej rovnosti strán, rovnosti zbraní a zámer oslabenia, resp. znemožnenia preukázania nesprávností v konaní. Poukazujú aj na nepresvedčivosť a zmätočnosť výpovede pred súdom, na nesprávnosť, jednostrannosť a účelovosť zistení znalca Ing. Košíka, ktoré sťažovateľky viedli k strate dôvery v jeho úkony ako súdneho znalca. Rovnakú výhradu majú aj k činnosti súdnych znalcov Ing. Miartuša a Ing. Krišpinského.

4. Sťažovateľky vidia vadu, ktorá bola základom pre porušenie práva na spravodlivý proces, v priebehu pojednávania z 30. mája 2012, pretože súd nenaznačoval, že mieni vo veci rozhodnúť na ďalšom pojednávaní a že má byť ukončené dokazovanie. Na pojednávaní 27. júna 2012 právna zástupkyňa žalobkyne svojím vyjadrením organizovala priebeh konania a súd napriek žiadosti sťažovateľiek o pokračovanie v konaní o ich protinávrhu o určení hranice prekvapivo pristúpil k vyhláseniu rozsudku v ich neprospech. Tento rozsudok okresného súdu považujú sťažovateľky za arbitrárny pre nezistenie objektívneho skutkového stavu, za vychádzajúci len z tvrdení a dôkazov žalobkyne a nereagujúci na námietky protistrany. Konajúci súd nevykonal sťažovateľkami navrhnutý dôkaz na určenie priebehu spornej hranice medzi pozemkami a na správnosť geometrického plánu č. 63/1948-III z 10. októbra 1957. Najvyšší súd dokonca dôkaz označil za neprípustný.

5. Sťažovateľky s odvolaním sa na § 420 písm. f) CSP tvrdia, že im nebola umožnená realizácia procesných práv, keď neočakávaným ukončením konania im bolo znemožnené predložiť dôkaz na nesprávnosť a nedostatočné zistenie skutkového stavu v prejednávanej veci (na určenie priebehu vlastníckej hranice), ktorý by mal vplyv na posúdenie skutkového

stavu. Nevykonanie navrhovaného dôkazu sťažovateľky znevýhodnilo proti druhému účastníkovi konania.

6. Z uvedených dôvodov sťažovateľky navrhli, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 153/2018 a napadnutým uznesením a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 921/2013 a napadnutým rozsudkom boli porušené ich základné práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby ústavný súd zrušil obe rozhodnutia napadnuté ústavnou sťažnosťou a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie a zviazal najvyšší súd a krajský súd nahradiť im trovy konania.

II.

Relevantná právna úprava a posúdenie procesných podmienok konania

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7.1 Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7.2 Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7.3 Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

8.1 Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,... c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,... g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

8.2 Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať

- a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody,
- b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody,
- c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí,
- d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

9. Z ústavného vymedzenia postavenia a kompetencií všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike (princíp subsidiarity) vyplýva, že ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné sudy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010). Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy).

10. Sú to teda všeobecné sudy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou,

prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

11. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide preto vtedy, ak pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K podmienkam konania pred ústavným súdom

12. Ústavný súd konštatuje, že podanie sťažovateľiek je ústavnou sťažnosťou v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f) a § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde. Pokiaľ ide o procesné podmienky konania, ústavný súd zistil, že ústavnú sťažnosť podali oprávnené osoby – sťažovateľky ako žalované v civilnom súdnom spore (§ 122) v zákonnej lehote (§ 124) a návrh je prípustný (§ 55). Sťažovateľka v 1. rade je advokátkou (§ 34 ods. 2) a sťažovateľka v 2. rade je zastúpená advokátkou (§ 34 ods. 1) na základe predloženého plnomocenstva výslovne udeleného na zastupovanie pred ústavným súdom. Ústavný súd zistil, že ústavná sťažnosť sťažovateľiek obsahuje všeobecné náležitosti

podania (§ 39), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43), ale neobsahuje všetky osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123).

13. Ústavný súd je nútený konštatovať, že v sťažnosti chýbajú akékoľvek právne a skutkové dôvody v podobe relevantnej ústavnoprávnej argumentácie týkajúcej sa tvrdeného porušenia práv sťažovateľiek postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 921/2013 a jeho napadnutým rozsudkom. V podstate celá argumentácia ústavnej sťažnosti smeruje k tvrdenému porušeniu označených práv podrobne opísaným procesným postupom okresného súdu a jeho rozsudkom. Námiety uvedené v ústavnej sťažnosti navyše kopírujú námietky sťažovateľiek uvedené v ich dovolaní.

14. Odôvodnenie ústavnej sťažnosti je podstatnou (osobitnou) náležitosťou ústavnej sťažnosti a od jeho kvality sa odvíja možnosť prieskumu ústavného súdu. Dôvody ústavnej sťažnosti by mali v konkrétnostiach korešpondovať namietaným porušeniam základných práv alebo slobôd. V danom prípade je sťažovateľka v 1. rade advokátkou a sťažovateľka v 2. rade je zastúpená advokátkou ako kvalifikovaným právnym zástupcom, no napriek tomu v ústavnej sťažnosti absentuje podstatná zákonná náležitosť.

15. Predmetom prieskumu krajského súdu v odvolacom konaní bol rozsudok okresného súdu a procesný postup, ktorý mu predchádzal. V ústavnej sťažnosti však chýba akákoľvek polemika či reflexia odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a argumentov v ňom uvedených, hoci išlo o potvrdzujúci rozsudok. Ak by ústavný súd aj odhliadol od predchádzajúcich úvah a považoval by námietky sťažovateľiek smerujúce proti postupu a rozhodnutiu okresného súdu aj za námietky smerujúce proti postupu a rozhodnutiu krajského súdu, tak by došiel k záveru, že sa sťažovateľky ústavnou sťažnosťou domáhajú ďalšieho preskúmania správnosti postupu krajského súdu a jeho napadnutého rozsudku, ktorý už bol na podklade ich rovnakej argumentácie predmetom prieskumu zo strany dovolacieho súdu.

16. Úplná absencia ústavnoprávnej argumentácie je neodstrániteľný nedostatok náležitostí ústavnej sťažnosti, preto nie je možné ani uvažovať o výzve podľa § 56 ods. 3

zákona o ústavnom súde na odstránenie uvedeného nesúladu. Táto okolnosť viedla ústavný súd k odmietnutiu ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti postupu a napadnutému rozhodnutiu krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nedostatok náležitosti ustanovenej v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.2 K namietanému porušeniu práv postupom a uznesením najvyššieho súdu

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je pokračujúca polemika sťažovateľiek so závermi všeobecných súdov, ktoré vychádzali zo znaleckých posudkov vypracovaných v súdnom konaní a určili priebeh hranice, pričom sťažovateľky spochybňujú správnosť ich záverov, osobitne súdneho znalca, ktorého geometrický plán sa stal aj súčasťou rozsudku okresného súdu. Vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu je možné v argumentácii sťažovateľiek identifikovať len výhradu k označeniu nevykonaného dôkazu za neprípustný, pričom zároveň uvádzajú, že neočakávaným ukončením súdneho konania im bolo znemožnené predložiť dôkaz na nesprávnosť a nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonaním dôkazu boli znevýhodnené oproti druhému účastníkovi konania. Sťažovateľky odkázali na dokument označený ako „*Určenie priebehu vlastníckej hranice (spornej) medzi parcelami* [redacted] *zo dňa 26. 7. 2012*“, z ktorého má vyplývať, že žalobkyňa je povinná im vydať plochu s výmerou 7 m².

18. Vzhľadom na podstatu argumentácie sťažovateľiek je potrebné najskôr pripomenúť, že ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Pri uplatňovaní svojej právomoci ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základných práv sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov nie sú arbitrárne alebo svojvoľné a či výsledkom aplikácie právnych predpisov na konkrétny prípad nie je

zrejma nespravodlivosť (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). O takú situáciu v posudzovanom prípade nejde.

19. Bez potreby citovania jednotlivých častí odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (ktoré je sťažovateľkám nepochybne známe) ústavný súd upriamuje ich pozornosť na jeho body 9 až 11, ktoré obsahujú zrozumiteľné odpovede na ich námietky proti postupu okresného súdu (nerozhodnutie o ich vzájomnej žalobe, tvrdené organizovanie činnosti súdu právnu zástupkyňou žalobkyne, prekvapivé ukončenie konania, neupovedomenie o prítomnosti znalca na pojednávaní 24. marca 2010).

19.1 Napadnuté uznesenie v bode 12 obsahuje aj odpovede na jedinú námietku označenú v ústavnej sťažnosti, t. j. na otázku nevykonania sťažovateľkami navrhovaného dôkazu, ktorý mal mať vplyv na zistený skutkový stav a jeho posúdenie. Najvyšší súd v odôvodnení odkázal na relevantné ustanovenia § 185 ods. 1 CSP (a predtým § 120 ods. 1 druhú vetu Občianskeho súdneho poriadku) a na z nich vyplývajúce výhradné oprávnenie súdu rozhodnúť o rozsahu vykonávania navrhovaných dôkazov. Uviedol, že o tom súd nevydáva rozhodnutie, ale je jeho povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej objasniť dôvody nevykonania dôkazu. Následne najvyšší súd vyslovil záver o splnení tejto podmienky v odôvodneniach okresného súdu a krajského súdu procesnoprávne akceptovateľným spôsobom. K ustáleniu skutkového stavu došlo na základe presne špecifikovaných vykonaných dôkazov, čo jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom konštatovali sudy nižších stupňov, a navrhované dokazovanie nemohlo mať vplyv na iné posúdenie skutkového stavu veci. Nevykonanie navrhovaného dokazovania preto podľa najvyššieho súdu nemožno kvalifikovať ako porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy i s odkazom na rozhodnutie vo veci sp. zn. 4 Cdo 100/2018. Napokon najvyšší súd dovoláciu námietku (formulovanú ako nedostatočné vykonanie dokazovania a hodnotenie dôkazov, spočívajúce v znemožnení predloženia dôkazu preukazujúceho vadnosť geometrického plánu č. 63/1948-III) posúdil ako týkajúcu sa de facto hodnotenia dôkazov, a preto neakceptovateľnú podľa § 420 písm. f) CSP a neprípustnú.

19.2 Vo vzťahu ku kvalite odôvodnenia najvyšší súd považoval napadnutý rozsudok za spĺňajúci náležitosti podľa § 393 CSP, objektívne uspokojivým spôsobom odôvodnený

a svojou presvedčivosťou nedávajúci možnosť pre opodstatnenie tvrdenia o znemožnení uskutočňovania procesných práv v miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. K uvedeným záverom najvyššieho súdu ústavný súd dodáva, že všeobecné súdy k svojim záverom dospeli po vykonanom znaleckom dokazovaní k otázke priebehu hranice medzi pozemkami, resp. parcelami, počas ktorého sťažovateľky mali možnosť predkladať svoje tvrdenia a dôkazy. Geometrický plán, ktorý sa stal podkladom pre rozsudok okresného súdu, bol súčasťou kontrolného posudku v poradí tretieho znalca. Pozornosti ústavného súdu neušlo, že dôkaz označený sťažovateľkami ako „*Určenie priebehu vlastníckej hranice (spornej) medzi parcelami* [redacted] *zo dňa 26. 7. 2012*“ v čase vyhlásenia rozsudku okresným súdom 27. júna 2012 nemali sťažovateľky ani okresný súd k dispozícii. Podľa časových údajov ani nemohol existovať, keďže bol vyhotovený 26. júla 2012. Preto je otázne, či v čase vyhlásenia rozsudku okresného súdu išlo vôbec o dôkaz navrhnutý. Uvedené potvrdzuje aj obsah súdneho spisu, osobitne zápisnica z pojednávania 27. júna 2012, resp. vyjadrenie sťažovateľiek z 22. júna 2012, z ktorých vyplýva, že boli navrhované iné dôkazy (ktoré okresný súd nevykonal, čo odôvodnil vo svojom rozsudku na strane 17), hoci sťažovateľky avizovali zadanie vypracovania nového geometrického plánu.

21. Za takejto skutkovej situácie okresný súd a krajský súd spoľahlivo dospeli k záveru, že došlo k zásahu do vlastníckeho práva žalobkyne v podobe zabratia pozemku v zistenom rozsahu (bod 13 napadnutého rozsudku krajského súdu, strana 16 rozsudku okresného súdu), ktorý odôvodňuje vydanie pozemku podľa zvolenej alternatívy, ktorú považovali za vhodnú z pohľadu vznesenej požiadavky sťažovateľiek na určenie hranice (body 15 a 16 napadnutého rozsudku), ako aj z pohľadu rozumného usporiadania veci, predídania budúcim sporom či minimalizácie nákladov nutných zásahov (strana 17 rozsudku okresného súdu). Postup oboch súdov vo vzťahu k nepripusteniu, resp. nevykonaniu ďalších dôkazov (body 9 a 10 napadnutého rozsudku, strana 17 rozsudku okresného súdu) najvyšší súd vyhodnotil ako procesnoprávne súladný (bod 19.1). Ústavný súd tak v postupe najvyššieho súdu ani v napadnutom uznesení (s výhradou k jeho východiskám v bode 8 odôvodnenia, ktorá však v okolnostiach prípadu nemá vplyv na

vecnú správnosť rozhodnutia, pozn.) nezistil nedostatok znamenajúci porušenie práva na súdnu ochranu sťažovateľiek.

22. Ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd sa neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľiek, ktorým napadli rozsudok krajského súdu. Ich dovolanie riadne preskúmal, no keďže dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania nezistil, rozhodol o jeho neprípustnosti podľa § 447 písm. c) CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Pri dovolaní podanom z dôvodov zmätočnosti splýva jeho prípustnosť s dôvodnosťou, keďže dôvodom odmietnutia dovolania je aj situácia, keď najvyšší súd po jeho vecnom posúdení nezistí existenciu prípustných dovolacích dôvodov, v danej veci neexistenciu kvalifikovaného zásahu do práva na spravodlivý proces. V posudzovanej veci sa najvyšší súd nepochybne vecne zaoberal uplatneným dovolacím dôvodom (bod 15 odôvodnenia).

23. Ústavný súd tak po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že ho možno pokladať za ústavne akceptovateľné, jeho odôvodnenie nemožno považovať za arbitrárne ani za svojvoľné alebo za nepreskúmateľné. Úvahy najvyššieho súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce z namietaných nedostatkov uvedených v dovolaní a z relevantných noriem procesného práva, ktorých účel a význam nepopierajú.

24. Skutočnosť, že sťažovateľky sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08).

25. Na základe uvedených skutočností ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľiek v časti, v ktorej smerovala proti postupu a rozsudku krajského súdu, podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre absenciu zákonných náležitostí (bod 16) a vo zvyšku podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

26. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy procesnej povahy postupom a napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľky namietali porušenie základného práva podľa čl. 20 ústavy, je nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia. Okrem toho v danej veci vzhľadom na predmet konania ústavný súd ani nevzhladol nijakú súvislosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a porušením práva sťažovateľiek vlastniť majetok podľa čl. 20 ústavy, keď sťažovateľky porušenie tohto práva v sťažnosti ani nijako nešpecifikovali.

27. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľiek obsiahnutých v petite ich ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutých rozhodnutí a trovy konania), keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. januára 2021

Libor DULÁ
predseda senátu